

Sygn. akt I ACa 934/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościółek
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa K. R. (1)

przeciwko B. R. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 63/12

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego A. K., Kancelaria Radcy Prawnego w K. ul. (...)kwotę 3.321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych), w tym 621 zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt : I ACa 934/13

UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu K. R. (1) domagała się od pozwanej B. R. zasądzenia kwoty 42 460,96 dolarów amerykańskich z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 1993r , tytułem odszkodowania oraz obciążenia przeciwniczki procesowej kosztami sporu.

Uzasadniając zgłoszone żądanie wskazała , że pozwana dopuściła się wobec niej czynu niedozwolonego gdyż jako pracownik oddziału banku (...) w K. przy (...), zajmujący się obsługą klientów , około października 1989r, wręczyła

powódce umowę rachunku bankowego a vista , ze wskazaniem jego numeru tym samym zapewniając , iż rachunek taki został na jej rzecz założony. Było to działanie niegodne z faktami.

Przebywając w Stanach Zjednoczonych powódka przekazała na ten rachunek za pośrednictwem (...) sumę obecnie dochodzoną pozwem.

Gdy wróciła do Polski okazało się , że pieniądze nigdy na ten rachunek nie trafiły, a samo konto nie zostało założone. K. R. (1) twierdziła , że B. R. (1) pieniądze te wykorzystywała na własne potrzeby , nabywając za nie w roku 2000 nieruchomość. Stąd też kwalifikowała swoje roszczenie dodatkowo jako wynikające z bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej jej kosztem.

Twierdziła ponadto , że wcześniej z roszczeniem odszkodowawczym wystąpiła przeciwko bankowi (...) SA , które , w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Krakowie , sygn. akt : I C 359/09 , zostało prawomocnie oddalone , a w ramach którego ustalono , że w tym czasie bank ten nie prowadził rachunków walutowych

Pozwana domagała się oddalenia powództwa, kwestionując to by kiedykolwiek była pracownikiem banku oraz by uczestniczyła w zakładaniu konta na rzecz powódki. Przeczyła także temu aby miała przejąć jej środki finansowe , wykorzystując je na własne potrzeby.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013r Sąd Okręgowy w Krakowie powództwo oddalił. [pkt I sentencji]

Przyznał reprezentującemu powódkę z urzędu pełnomocnikowi procesowemu , ze środków budżetowych Skarbu Państwa wynagrodzenie za pomoc prawną.[pkt II sentencji]

Sąd I instancji ustalił następujące fakt istotne dla rozstrzygnięcia :

B. R. (1) nie była pracownikiem banków (...) SA oraz (...) SA.

Dokument zatytułowany (...) sporządzony przez (...) mający potwierdza transfer kwoty 42 460, 96 dolarów amerykańskich przez K. R. (1) ze Stanów Zjednoczonych na jej rachunek w Polsce , rzeczywiście istnieje ale jest dokumentem niepodpisanym, zawierającym liczne przekreślenia.

O fakcie zawarcia umowy rachunku bankowego w oddziale banku mieszczącym się w K. przy (...)powódka mówiła A. N. (1) , który w postępowaniu rozpoznawczym został przesłuchany jako świadek.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , że K. R. (1) nie wykazała , że pozwana była pracownikiem banku , siedziba oddziału którego mieściła się przy (...)w K.. Naówczas kiedy miało , według twierdzeń powódki , dojść do zawarcia umowy rachunku mieściły się tam oddziały tak (...) - SA jak i (...) - będącego wówczas bankiem państwowym.

Nie dowiodła także tego , że B. R. (1) podejmowała wobec niej jakikolwiek czynności związane z zawarciem tego rodzaju umowy. Zdaniem Sądu sam dokument mający być dowodem na dokonanie transferu pieniędzy z USA do Polski z uwagi na jego treść , liczne przekreślenia , a w szczególności brak podpisów w miejscach do tego przeznaczonych nie jest wystarczającą podstawą do uznania , że tak dokumentowana czynność przelewu środków rzeczywiście miała miejsce.

K. R. (1) , zdaniem Sądu , nie zdołała także udowodnić , że środki te zostały przejęte przez pozwaną i wykorzystane na własne potrzeby, w tym na nabycie nieruchomości , do której tytuł własności B. R. (2) nabyła w ramach postępowania egzekucyjnego. Tym samym roszczenie dochodzone pozwem , o ile by je kwalifikować jako wynikające z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, także nie może być uwzględnione wobec nie udowodnienia jego przesłanek normatywnych.

W apelacji od tego orzeczenia K. R. (1), zaskarżając je w zakresie objętym pkt I jego sentencji , wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie żądania pozwu oraz obciążenia pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego obejmującego

również koszty pomocy prawnej udzielonej w tym postępowaniu powódce , które nie zostały przez nią pokryte nawet w części.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia art. 233 §1 kpc w sposób mający wpływ na wynik sprawy w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadka A. N. (1) oraz dokumentu (...) mającego potwierdzać fakt dokonania transferu środków finansowych z USA na rachunek bankowy apelującej w Polsce. Wadliwa ocena tych dowodów miała zdaniem apelującej doprowadzić do konsekwencji w postaci nietrafnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy , iż powódka nie wykazała okoliczności związanych z potwierdzeniem przez pozwaną założenia rachunku bankowego o oznaczonym indywidualnie numerze oraz , że pieniądze, w kwocie dochodzonej pozwem, nie zostały przekazane przez apelującą do Polski , czego dowodem miał być wskazany przez nią dokument.

Realizacji zarzutu procesowego , a to art. 232 kpc upatrywała natomiast K. R. (1) w tym , że Sąd nie uwzględnił wniosku o przedłużenie terminu do wskazania adresu jednego z zawnioskowanych przez nią świadków mimo , że istniały podstawy do takiego przedłużenia , a błąd ten zdecydował o nie możliwości posłużenia się tym dowodem w postępowaniu rozpoznawczym.

Zdaniem powódki trafność zarzutów procesowych czyni uzasadnionym również

- zarzut prawno materialny naruszenia art. 415 lub 405 kc wobec ich nietrafnego nie zastosowania przez Sąd, chociaż , jej zdaniem , przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego jedna z tych norm powinna być podstawą uwzględnienia żądania pozwu , wobec wykazania przez apelującą- przesłanek normatywnych jej zastosowania.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy K. R. (1) nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Niezasadny jest zarzut procesowy naruszenia art. 233 §1 kpc.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym na tle wykładni tej normy strona powołująca ten zarzut , by skutecznie to uczynić musi dowieść , że przeprowadzona przez Sąd ocena, indywidualnie oznaczonych przez nią dowodów, nie da się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego czy też regułami logicznego rozumowania albo też wnioski z niej wynikające dla poczynionych ustaleń są nietrafne wobec tego , że nie uwzględniają całokształtu materiału procesowego.

Nie jest przy tym wystarczające dla uznania , że zarzut ten jest usprawiedliwiony , przeciwstawienie przez stronę faktom ustalonym przez Sąd , własnej wersji zdarzeń doniosłych dla rozstrzygnięcia , w ocenie skarżącego zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy , a przy tym odmiennych od tych , które Sąd uczynił podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Takim właśnie przeciwstawieniem posłużyła się K. R. (1) by stawiany przez siebie zarzut uzasadnić, odmiennie od Sądu I instancji , interpretując fakt istnienia dokumentu zatytułowanego (...) oraz relację świadka A. N. (2).

Już z podanej wyżej przyczyny zarzut ten nie może być uznany za trafny , a dodatkowo należy zauważyć , że oba te dowody nie dają , wbrew ocenie apelującej podstaw do uznania za wykazane faktów , które powódka uczyniła podstawą swojego roszczenia.

Dokument mający potwierdzać przelew środków finansowych przez apelującą na jej konto bankowe w Polsce / k.104/, pomijając nawet trafnie zidentyfikowane przez Sąd Okręgowy jego braki w zakresie podpisów czy też dyskwalifikujące jego wiarygodność przekreślenia , nie może być dostatecznym potwierdzeniem tego , że to pozwana zawłaszczyła pieniądze objęte przelewem , oraz przeznaczyła je na własne potrzeby , o czym stanowiła podstawą faktyczną powództwa.

Zeznanie świadka A. N. (2) / k. 175 akt/ nie stanowi potwierdzenia tego, że powódka około października 1989r założyła rachunek bankowy w jednym z oddziałów banków (...) czy (...) SA, mieszczących się wówczas na (...)w K.. Co więcej nie sposób nie zwrócić uwagi, że świadek ten przekazuje, bardzo nieprecyzyjne, informacje nie o takich faktach z którymi bezpośrednio miał mieć do czynienia, ale o takich, o których tylko słyszał od K. R. (1).

Wobec powyższego oceniany zarzut procesowy należy uznać za chybiony.

Nie ma także racji apelująca, gdy twierdzi, że Sąd I Instancji naruszył normę art. 232 kpc poprzez to, że nie podłużył terminu w jakim K. R. miała wskazać adres świadka W. K..

Adres tej osoby podany przez powódkę okazał się nieaktualny i dlatego przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd wezwany okazało się niemożliwe / k. 168 i 172 akt/

Została zatem wezwana o jego podanie w dodatkowym terminie tygodniowym, pod rygorem pominięcia dowodu. / k. 173 akt/

Profesjonalny pełnomocnik K. R. (1) złożył na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2013r wniosek o jego przedłużenie o kolejne 14 dni ale swojego żądania w żaden sposób nie uzasadnił / k. 175 v akt/.

Motywy te są powoływane dopiero w uzasadnieniu zarzutu apelacyjnego.

W tych okolicznościach decyzja procesowa o oddaleniu tego wniosku była usprawiedliwiona., podobnie jak będące jej konsekwencją, wobec bezskutecznego upływu terminu dla wskazania adresu świadka, nie przeprowadzenie tego dowodu. /k. 178 akt /

Trzeba także zauważyć, że zarówno postanowienie o oddaleniu wniosku o przedłużenie terminu jak i późniejsze pominięcie tego dowodu nie było przez profesjonalnie zastąpioną powódkę kwestionowane w drodze zarzutu z art. 162 kpc.

W takiej sytuacji apelująca nie może skutecznie konstruować zarzutu procesowego opierając go właśnie na nie przeprowadzeniu tego dowodu.

Stanowisko to ma swoje potwierdzenie w powołanych dla przykładu judykatach Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2007r, sygn. IV CSK 340/06 i z dnia 3 czerwca 2009r, sygn.. IV CSK 96/09, obydwie powołane za zbiorem Lex nr 395263 i 511990/

Przy braku uznania za trafne zarzutów procesowych dotyczących sposobu dokonania oceny dowodów oraz kompletności dokonanych ustaleń, Sąd II instancji uznaje poczynione przez Sąd niższej instancji ustalenia za prawidłowe i jako takie przyjmuje za własne.

Należy odeprzeć, jako nietrafny, także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy norm art. 415 lub 405 kc, w następstwie ich niezastosowania.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności, niekwestionowane przez powódkę informacje z banków (...) SA z których wynika, że B. R. (1) nie była ich pracownikiem / k. 146 i 149 akt/ nie dawał podstaw do przyjęcia, że pozwana jako pracownik banku zapewniała ją o założeniu rachunku o wskazywanym przez nią numerze i rodzaju by, tym bardziej, wręczyła jej dokument umowy, a następnie wykorzystując zaistniałą sytuację faktycznego nieotwarcia rachunku, przejęła przekazane przez apelującą na ten rachunek pieniądze, wykorzystując je na własne potrzeby.

Zasadne jest - wbrew odmiennemu stanowisku apelującej - stanowisko prawne Sądu Okręgowego, zgodnie z którym, przy braku udowodnienia wskazywanych przez siebie okoliczności faktycznych, roszczenie powódki skierowane przeciwko B. R. (1) jako mające wynikać czy to z popełnienia przez pozwaną na jej szkodę czynu niedozwolonego czy

też mające swoje źródło w bezpodstawnym wzbogaceniu kosztem powódki , nie jest uzasadnione , dla braku realizacji przesłanek normatywnych przypisania pozwanej tak kwalifikowanej odpowiedzialności wobec K. R. (1).

Z podanych przyczyn , w uznaniu apelacji za niezasadną , Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu, na podstawie art. 385 kpc.

Wobec oddalenia środka odwoławczego Sąd II instancji przyznał pełnomocnikowi K. R. (1) ustanowionemu z urzędu , ze środków budżetowych Skarbu Państwa wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną jej w postępowaniu apelacyjnym.

Kwota należna z tego tytułu została określona na podstawie § §6 pkt 6 i 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych [...] z dnia 28 września 2002r [jedn. tekst Dzu z 2013r Nr 490]